

Забранено бѣше всѣкому да напуща Царевецъ до второ разпореждане. Вече петъ дни наредъ блюстителитѣ при главната порта отказаха любезно, ала непоколебимо да свалятъ подвижния мостъ.

Мария си обясняваше това съ мѣркитѣ, взети противъ бунта. Ала все пакъ сърдцето ѝ чувствуваше нѣкаква тайна да трѣпне наоколо. Но не можеше да я проумѣе. Какво общо имаше преминаването на римския кардиналъ презъ Търновъ съ внезапната промѣна на Борила? Явно бѣ, че той подобрява отношенията си съ папата — това бѣ последния му козъ, последната му опора. И понеже Мария бѣ униятека-принцеса, царьтъ не искаше тя да бѣде зле настроена къмъ него. Но какво можеше да му помогне Инокентий противъ народния бунтъ? Войски не можеше да му изпрати. Тогава?

А вече петъ дни какъ тя не бѣ виждала Радула.

Нито Ожие, нито Дафина можеха да напуснатъ строго вардения крепостенъ обрѣжъ — за да ѝ донесатъ весте. Колко ли пѣти вече той бѣ ходилъ на уговореното мѣсто — напраздно.

Затова сега Мария седѣше изтрѣпнала връзь раклата до леглото си, безмълвна, загубена въ тежка размисль.

Леки стѣпки изтичаха бързо по стълбитѣ. Нетърпелива ржка захлопа по вратата.

— Ожие! Какво има?

— Главната порта е вече отворена! Попитахъ да оседлая ли конетѣ — позволиха ми! — каза задъханъ ваететѣ.

Мария скочи, извика отъ радостъ, завъртѣ се въ кръгъ, плесна съ ржце.

— Да известя ли на госпожа Белослава?

— Нѣма време! — и тя се спусна да извади отъ раклата новата си зелена ловджийска руба. Сложи изумруда и бисеритѣ си.

Долу ловджийската глота бѣше готова. Загаритѣ дърпаха весело каишитѣ за които ги водѣха. Конетѣ нетърпеливо разтърсваха гриве. Мария погали своя бѣль